

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zastoupen Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2016, č. j. 9 A 275/2011 - 220,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce Mgr. M. Š. (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 22. 1. 2016, č. j. 9 A 275/2011 - 220, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, jež spočíval ve vyžadování podrobení se orientačnímu vyšetření na požití alkoholu ze strany Policie České republiky. V napadeném rozsudku městský soud shledal, že žalovaný není pasivně věcně legitimován (žalovat bylo možné pouze příslušné krajské ředitelství Policie České republiky), a proto žalobu zamítl.

Napadený rozsudek byl ve věci vydán poté, co Nejvyšší správní soud svými rozsudky ze dne 23. 1. 2014, č. j. 7 Aps 9/2013 - 41, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 111/2015 - 39, postupně zrušil předchozí rozsudek městského soudu ze dne 12. 7. 2013, č. j. 9 A 275/2011 - 76, a posléze výrok I. rozsudku městského soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 9 A 275/2011 - 162. Nejvyšší správní soud naproti tomu výrokem II. rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 111/2015 - 39, zamítl kasační stížnost proti výroku II. rozsudku městského soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 9 A 275/2011 - 162, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti žalované Policii České republiky, Krajskému ředitelství Policie Středočeského kraje, a Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá, že k výzvě městského soudu sdělil, že nezpochybňuje označení policejních útvarů uvedené ve vyjádření žalovaného. Městský soud,

pokračování

aniž by jej poučil nebo vyzval ke změně v označení žalovaného, v dalším řízení jednal jako se žalovanými s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Středočeského kraje, Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, a Ministerstvem vnitra. Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 7 As 111/2015 - 39 odchýlil od svého právního názoru ve svém předchozím zrušovacím rozsudku a konstatoval, že nedostatek pasivní věcné legitimity je důvodem k zamítnutí žaloby, nikoliv k jejímu odmítnutí. Proto pokud jde o Ministerstvo vnitra, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Avšak celý předmět řízení již byl vyčerpán zamítavým rozsudkem proti Policii České republiky. Nynější právní názor Nejvyššího správního soudu popírá dřívější judikaturu a nedává smysl. Ministerstvo vnitra přestalo být účastníkem ve chvíli, kdy městský soud začal jednat s Policií České republiky jako se žalovanou. Předmět řízení je vyčerpán a řízení bylo předchozím rozsudkem pravomocně skončeno. Při jednání dne 22. 1. 2016 nebylo o čem jednat, nebyly splněny podmínky řízení, a vydaný rozsudek je proto zmatečný. Zamítnout žalobu proti Ministerstvu vnitra by mohl soud teprve poté, pokud by stěžovatel neopravil označení žalovaného ani po poučení a výzvě soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 224/2014 - 53). Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen.

Nejvyšší správní soud se před meritorním posouzením kasační stížnosti musel zabývat tím, zda jsou splněny všechny podmínky řízení a kasační stížnost je přípustná, včasná a podána osobou oprávněnou. Shledal přitom, že kasační stížnost není přípustná.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námítky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci kasačním soudem by se tím popřel. Citované ustanovení tedy limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Obdobně je třeba nahlížet na námítky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl. (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Námítky, které již byly předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu v řízení o předchozí

pokračování

kasační stížnosti, a námitky, které nebyly v předchozí kasační stížnosti uplatněny, ačkoliv uplatněny být mohly, je tedy nutno považovat za nepřipustné (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 2 As 67/2010 - 105, nebo ze dne 6. 8. 2012, č. j. 2 As 40/2012 - 36).

Ve své kasační stížnosti stěžovatel brojí proti závěru městského soudu, že žalobu proti žalovanému, který není pasivně věcně legitimován, bylo nutné zamítnout. Tento právní názor ovšem vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém předchozím zrušujícím rozsudku a městský soud se jím řídil. Stěžovatel tedy usiluje o opětovné posouzení otázky, která již byla Nejvyšším správním soudem v rámci předchozího řízení o kasační stížnosti posouzena. Tato skutečnost je ostatně patrná již z toho, že stěžovatel fakticky pouze polemizuje s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 111/2015 - 39, který označuje za nesmyslný a rozporný s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu vydaným v této věci i s dosavadní judikaturou.

Jelikož se stěžovatelem uplatněné námitky týkají otázek, které již byly v této věci předmětem posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu v řízení o předchozí kasační stížnosti, je kasační stížnost podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k jejímu odmítnutí dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč stěžovateli, a to na základě ust. § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu